

ДО ВДОВИЦАТА, КОЯТО ПИТА ДА ОТИДЕЛИ В МАНАСТИР

Къде другаде да отидете? Още повече, че сте загубили и децата си. Богатата аристократка Мелания Римлянка убедила своя мъж, след като двамата погребали децата си, да се оттеглят в манастир. На Вас не Ви пречат нито деца, нито мъж. Нямате кого да убеждавате, освен самата себе си. И тъй, вървете в името на Живия Бог!

Вкусили сте брачния живот. Казвате: разочарование. Нима само сте разочарована? Нима не са разочаровани и стотици други, които очакват от брака повече, отколкото от небесния Рай? Сега казвате: стига! Никога повече! Нима повторно да изживея всички преживени горчилки? Една горчилка от непрестанните грижи за плътта и телесния срам, втора горчилка от подчинеността на безбожен и безчовечен мъж, трета горчилка постоянния страх за децата - родените и неродените, четвърта горчилка: -от смъртта на децата и мъжа. Апостолът казва за жената, като първа нарушителка на Божия закон, че ще се спаси чрез раждане на деца, ако пребъде във вяра, в любов и в светост с целомъдрие (1 Тим. 2:15). Този път е изминат от Вас и вие не искате отново да тръгвате по него. Какво пък, добре - тогава идете в манастир в името Божие.

Както папагалът бързо изговаря всичко, което знае, а след това кълне всеки, който се приближи, така и животът в света бързо показва всички свои наслади и след това хапе и гризе без милост. Вие не желаете още веднъж да преживявате папагалството на измамния светски живот. Не искате отново да се качвате в шарения кораб на пристанището, който привлича с ярките си цветове, но скоро се впуска в открито море, където го връхлита страшна буря. Ако Вие, като претърпяла корабкруше желаете друг път - добре. Ако мислите да останете истинска вдовица, ето какво казва апостолът: *А която е истинска вдовица и е останала сама, тя се надява на Бога и пребъдва в моления и молитви денем и нощем; оная пък, която живее разпуснато, приживе е умряла* (1 Тим. 5:5-6). Да се надяват постоянно на Бога и да се молят непрестанно денем и нощем могат и съпрузите в брака, особено ако са единомушни във вярата. Това е възможно и за вдовеца, и за вдовицата. Но разбира се, това е най-лесно да се изпълни в тишината на манастира. Затова, в името Божие, решете се и почукайте на манастирските врати, подобно на Растко Неманич, на княгиня Милица - на княгиня Евтимия и на блажената Стойна Девичка.

Монасите дават обет за пълна вяроност към Христос. По своята същност монашеството е тайнствен брак на душата с Христос. При монашеството тялото и душата се одухотворяват и се раждат повторно като нова личност, която Небесният Цар приема за Своя невеста. Тази тайна е велика, казва христовият ученик, но тук не става дума за някаква тайна - плод на човешка фантазия, а за реалност, и то за истинска небесна реалност. В тази

нова връзка няма, нито може да има вдовство, освен ако човешката душа сама не отпадне и не прояви невярност. Уви, тогава вдовството е двойко - и телесно, и духовно. Този духовен брак много се отличава от телесния. Телесният е само негов символ. В телесния брак първо идват радостите и чак тогава горчилките, докато в духовния първо са горчилките, а после радостите. И тъй, ако искате да вкусите този духовен брак, в който любовта, колкото повече продължава, толкова повече нараства, тогава какво друго да Ви посъветвам, освен в името Божие да отидете в манастир. Божието благословение нека Ви съпътства!